

CONGREGACIÓ PER AL CLERGAT

CARTA ALS SACERDOTS

Benvolguts sacerdots,

En la propera solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, el 15 de juny de 2012, celebrarem, com de costum, la Jornada Mundial de Pregària per a la Santificació del Clergat.

L'expressió de l'Escriptura «Aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament» (1Te 4,3), encara que vagi dirigida a tots els cristians, es refereix de manera particular a nosaltres, els sacerdots, que hem acceptat no sols la invitació a «santificar-nos», sinó també a convertir-nos en «ministres de santificació» per als nostres germans. Aquesta «voluntat de Déu», en el nostre cas, per dir-ho d'alguna manera, s'ha doblat i multiplicat fins l'infinit, tant que a ella podem obeir i així ho hem de fer en cada acció ministerial que duem a terme.

Aquest és el nostre destí magnífic: no podem santificar-nos sense treballar per la santedat dels nostres germans, i no podem treballar per la santedat dels nostres germans sense que abans hàgim treballat i treballem per la nostra.

En introduir l'Església en el nou mil·lenni, el beat Joan Pau II ens recordava la normalitat d'aquest «ideal de perfecció» que ha d'oferir-se d'immediat a tothom: «Preguntar a un catecumen: “Vols rebre el baptisme?”, significa al mateix temps preguntar-li: “Vols ser sant?”.»¹

Certament, el dia de la nostra ordenació sacerdotal, aquesta mateixa pregunta baptismal va ressonar novament en el nostre cor, demanant un cop més la nostra resposta personal; però se'ns ha confiat perquè la sapiguem adreçar també als nostres fidels, custodiant-ne la bellesa i preciositat.

La consciència dels nostres incompliments personals no contradiu aquesta persuasió, com tampoc ho fan les culpes d'alguns que, a vegades, han humiliat el sacerdoti als ulls del món.

Al cap de deu anys —considerant que les notícies difoses s'agreugen— hem de deixar que ressonin novament en el nostre cor, amb més força i urgència, les paraules que Joan Pau II ens va adreçar el Dijous Sant de l'any 2002:

«A més, com a sacerdots, ens sentim a hores d'ara personalment commoguts en el més íntim pels pecats d'alguns germans nostres que han traït la gràcia rebuda amb l'ordenació, cedint fins i tot a les pitjors manifestacions del *mysterium iniquitatis* que actua en el món. Es provoquen així escàndols greus que arriben a crear un clima dens de sospites sobre tots els altres sacerdots benemèrits que exerceixen el ministeri amb honestat i coherència, i a vegades amb caritat heroica. Mentre l'Església *expressa la seva sol·licitud per les víctimes* i s'esforça per respondre amb justícia i veritat a cada situació penosa, tots nosaltres —conscients de la debilitat humana, però confiant en el poder salvador de la gràcia divina— *estem cridats a abraçar el mysterium Crucis i a comprometre'ns encara més en la recerca de la santedat*. Hem de pregar perquè Déu, en la seva providència, susciti en els

¹Carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, n. 31.

cors un impuls generós i renovat d'aquest ideal d'entrega total a Crist que és a la base del ministeri sacerdotal.»²

Com a ministres de la misericòrdia de Déu, sabem, per tant, que la recerca de la santedat sempre es pot reprendre a partir del penediment i el perdó. Però alhora sentim la necessitat de demanar-la, cada sacerdot, en nom de tots els sacerdots i per a tots els sacerdots.³

Reforça la nostra confiança la invitació que la mateixa Església ens dirigeix a passar novament el llindar de la *Porta fidei*, acompanyant tots els nostres fidels. Sabem que aquest és el títol de la Carta apostòlica amb la qual el sant pare Benet XVI va convocar l'Any de la fe que començarà el proper 12 d'octubre de 2012.

Una reflexió sobre les circumstàncies d'aquesta invitació ens pot ajudar.

Se situa en el 50è aniversari de l'obertura del *concili ecumènic Vaticà II* (11 d'octubre de 1962) i en el 20è aniversari de la publicació del *Catecisme de l'Església catòlica* (11 d'octubre de 1992). A més, per al mes d'octubre de 2012, s'ha convocat l'Assemblea General del Sínode dels Bisbes sobre el tema de *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*.

Se'ns demanarà, doncs, treballar en profunditat sobre cadascun d'aquests «capítols»: a) Sobre el concili Vaticà II, a fi que sigui novament acollit com «la gran gràcia de què l'Església s'ha beneficiat en el segle XX»: «Una brúixola segura per a orientar-nos en el camí del segle que comença», «una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església»;⁴ b) Sobre el *Catecisme de l'Església catòlica*, perquè realment s'aculli i utilitzi «com a instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial i com una regla segura per a l'ensenyament de la fe»;⁵ c) Sobre la preparació del proper *Sínode dels Bisbes*, perquè sigui realment «una bona ocasió per a introduir tot el cos eclesial en un temps d'especial reflexió i redescobriments de la fe».⁶

Per ara —com a introducció a tot el treball— podem meditar breument sobre aquesta indicació del Pontífex, en la qual tot convergeix:

«És l'amor de Crist allò que omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar. Avui, com ahir, ell ens envia pels camins del món per a proclamar el seu evangeli a tots els pobles de la terra (cf. Mt 28,19). Amb el seu amor, Jesucrist atrau cap a ell els homes de cada generació: en tot temps convoca l'Església i li confia l'anunci de l'evangeli, amb un manament que és sempre nou. Per això, també avui és necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe.»⁷

²JOAN PAU II, Carta als sacerdots per al Dijous Sant de l'any 2002.

³CONGREGACIÓ PER AL CLERGAT, *El sacerdot ministre de la misericòrdia divina. Material per a confessors i directors espirituals*, 9 de març de 2011, 14-18; 74-76; 110-116 (el sacerdot com a penitent i deixeble espiritual).

⁴Cf. *Porta fidei*, n. 5.

⁵Cf. *Ibidem*, n. 11.

⁶*Ibidem*, n. 4.

⁷*Ibidem*, n. 7.

«Els homes de cada generació», «tots els pobles de la terra», «nova evangelització»: davant aquest horitzó tan universal, nosaltres sobretot, els sacerdots, hem de preguntar-nos com i on aquestes afirmacions poden unir-se i en què poden consistir.

Podem, doncs, començar recordant que ja el *Catecisme de l'Església catòlica* s'obre amb una abraçada universal, reconeixent que «L'home és “capaç” de Déu»;⁸ però ho fa elegint —com la seva primera cita— aquest text del concili ecumènic Vaticà II: «La raó principal (*eximia ratio*) de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la comunió amb Déu. Des del seu naixement, l'home és convidat al diàleg amb Déu: car només existeix pel fet que, creat per Déu per amor (*ex amore*), és sempre conservat per amor (*ex amore*); i només viu plenament segons veritat si reconeix lliurement aquell amor i es dóna al seu Creador. Però molts dels nostres contemporanis no copen aquesta vinculació íntima i vital amb Déu (*hanc intimam ac vitalem coniunctionem cum Deo*) o la refusen explícitament.»⁹

Cal no oblidar que, amb el text que acabem de citar —precisament per la riquesa de les formulacions escollides— els Pares conciliars volien dirigir-se directament als ateu, afirmant la immensa dignitat de la vocació, de la qual s'havien allunyat com a homes. I ho feien amb les mateixes paraules que serveixen per a descriure l'experiència cristiana, al cim de la seva intensitat mística!

També la carta apostòlica *Porta fidei* s'inicia afirmant que aquesta «introdueix en la vida de comunió amb Déu», la qual cosa significa que ens permet endinsar directament en el misteri central de la fe que hem de professar: «Professar la fe en la Trinitat —Pare, Fill i Esperit Sant— equival a creure en un sol Déu que és Amor» (*ibidem*, n. 1).

Tot això ha de ressonar de manera especial en el nostre cor i en la nostra intel·ligència, perquè siguem conscients de quin és avui el drama més greu dels nostres temps.

Les nacions cristianitzades ja no senten la temptació de cedir a un ateisme genèric (com en el passat), sinó que corren el risc de ser víctimes d'aquest ateisme particular que ve d'haver oblidat la bellesa i la calor de la Revelació Trinitària. Avui són sobretot els sacerdots, en la seva adoració diària i en el seu ministeri diari, els qui han de canalitzar-ho tot cap a la *comunió trinitària*: només a partir d'ella i endinsant-se en ella, els fidels poden descobrir veritablement el rostre del Fill de Déu i la seva *contemporaneïtat*, i poden arribar veritablement al cor de tot home i a la pàtria a la qual tots estan cridats. I només així els sacerdots podem oferir novament als homes d'avui la dignitat de ser persona, el sentit de les relacions humanes i de la vida social, i la finalitat de tota la creació.

«Creure en un sol Déu que és Amor»: no serà realment possible cap nova evangelització si els cristians no som capaços de sorprendre i commoure novament el món amb l'anunci de la naturalesa d'amor del nostre Déu, en les Tres Divines Persones que l'expressen i que ens fan partícips de la seva mateixa vida.

El món d'avui, amb les seves laceracions cada cop més doloroses i preocupants, necessita el déu-trinitat, i anunciar-lo és la tasca de l'Església.

⁸Secció Primera. Capítol I.

⁹*Gaudium et spes*, n. 19 i *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 27.

L'Església, per a poder exercir aquesta tasca, ha de romandre indissolublement abraçada a Crist i no deixar mai que se la separi d'ell: necessita sants que visquin «*en el cor de Jesús*» i siguin testimonis feliços de *l'amor trinitari* de Déu.

I els sacerdots, per servir l'Església i el món, necessiten ser sants!

Vaticà, 26 de març de 2012

Solemnitat de l'Anunciació de la Santíssima Mare de Déu

Cardenal Mauro Piacenza

Prefecte

† Celso Morga Iruzubieta
Arquebisbe tit. d'Alba Marítima
Secretari

LECTURES I TEXTOS

per a aprofundir o per a celebracions

Lectures bíbliques

De l'Evangelí de Joan: 15,14-17

De l'Evangelí de Lluc: 22,14-27

De l'Evangelí de Joan: 20,19-23

De la Carta als Hebreus: 5,1-10

Lectures patrístiques

St. JOAN CRISÒSTOM, *El sacerdoti*, III, 4-5; 6.

ORÍGENES, *Homilies sobre el Levític*, 7, 5.

Lectures del magisteri

Gaudium et spes, n. 19 i *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 27.

JOAN PAU II, Carta als sacerdots en ocasió del Dijous Sant, 2001. Benet XVI, Homilia del Dijous Sant, 13 d'abril de 2006.

Lectures dels escrits dels sants

SANT GREGORI MAGNE: *Diàlegs*, 4, 59.

SANTA CATERINA DE SIENA, *El diàleg de la divina Providència*, cap. 116; cf. SL 104, 15. SANTA TERESA DE LISIEUX, Ms A 56r; LT 108; LT 122; LT 101; Pr n. 8.

BEAT CHARLES DE FOUCAULD, *Écrits Spirituels*, p. 69-70.

SANTA TERESA BENETA DE LA CREU (EDITH STEIN), WS, 23.

ORACIÓ PER LA SANTA ESGLÉSIA I PELS SACERDOTS

Oh Jesús meu, us prego per tota l'Església:
concediu-li l'amor i la llum del vostre Esperit
i doneu poder a les paraules dels sacerdots
perquè els cors endurits
s'ablaneixin i tornin a vós, Senyor.

Senyor, doneu-nos sacerdots sants;
Vós mateix conserveu-los en la santedat.
Oh Diví i Summe Sacerdot,
que el poder de la vostra misericòrdia
els acompanyi arreu
i els protegeixi de les trampes i paranys del dimoni,
que s'estan estenent incessantment per les ànimes dels sacerdots.

Que el poder de la vostra misericòrdia,
oh Senyor, destrueixi i faci fracassar
tot allò que pugui entelar la santedat dels sacerdots,
ja que vós ho podeu tot.

Oh estimadíssim Jesús meu,
us prego pel triomf de l'Església,
per la benedicció per al Sant Pare i per a tot el clergat,
per la gràcia de la conversió dels pecadors empedreïts.

Us demano, Jesús,
una benedicció especial i llum per als sacerdots,
davant els quals em confessaré durant tota la meva vida.

Faustina Kowalska

EXAMEN DE CONSCIÈNCIA PER ALS SACERDOTS

1. *«Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat» (Jn 17,19)*

Em proposo seriosament la santedat en el meu sacerdoci? Estic convençut que la fecunditat del meu ministeri sacerdotal ve de Déu i que, amb la gràcia de l'Esperit Sant, he d'identificar-me amb Crist i donar la meva vida per la salvació del món?

2. *«Això és el meu cos» (Mt 26,26)*

El sant sacrifici de la missa és el centre de la meva vida interior? Em preparo bé, celebren devotament i després em recullo en acció de gràcies? ¿Constitueix la missa el punt de referència habitual de la meva jornada per lloar Déu, donar-li gràcies pels seus beneficis, recórrer a la seva benevolència i reparar els meus pecats i els de tots els homes?

3. «*El zel del teu temple em consumeix*» (Jn 2,17)

¿Celebro la missa segons els ritus i les normes establertes, amb autèntica motivació, amb els llibres litúrgics aprovats? Sóc amatent a les sagrades espècies conservades al tabernacle, i les renovo periòdicament? Mantinc amb cura els vasos sagrats? ¿Porto amb dignitat tots els vestits sagrats prescrits per l'Església, tenint present que actuo *in persona Christi Capitis*?

4. «*Manteniu-vos en el meu amor*» (Jn 15,9)

Em produeix alegria romandre davant Jesucrist present en el Santíssim Sagrament, en la meua meditació i adoració silenciosa? Sóc fidel a la visita quotidiana al Santíssim Sagrament? El meu tresor és al Tabernacle?

5. «*Explica'ns la paràbola*» (Mt 13,36)

¿Faig cada dia la meua meditació amb atenció, procurant superar qualsevol tipus de distracció que em separi de Déu, buscant la llum del Senyor a qui serveixo? ¿Medito assíduament la Sagrada Escripura? ¿Prego amb atenció les meves oracions habituals?

6. «*Cal pregar sempre sense defallir*» (Lc 18,1)

Celebro quotidianament la litúrgia de les hores de manera íntegra, digna, atenta i devotament? Sóc fidel al meu compromís amb Crist en aquesta dimensió important del meu ministeri, pregant en nom de tota l'Església?

7. «*Vine i segueix-me*» (Mt 19,21)

És, nostre Senyor Jesucrist, el veritable amor de la meua vida? ¿Observo amb alegria el compromís del meu amor cap a Déu en la continència del celibat? M'he detingut conscientment en pensaments, desitjos o actes impurs; he mantingut converses inconvenients? M'he posat en l'ocasió propera de pecar contra la castedat? He custodiat la meua mirada? He estat prudent en tractar amb les diverses categories de persones? Representa la meua vida, per als fidels, un testimoniatge que la puresa és una cosa possible, fecunda i alegre?

8. «*Qui ets tu?*» (Jn 1,19)

En la meua conducta habitual, hi ha elements de debilitat, de peresa, de fluixedat? Són conformes les meves converses al sentit humà i sobrenatural que un sacerdot ha de tenir? Estic atent a actuar de tal manera que en la meua vida no s'introdueixin conductes superficials o frívols? Sóc coherent en totes les meves accions amb la meua condició de sacerdot?

9. «*El Fill de l'home [...] no té on reposar el cap*» (Mt 8,20)

Estimo la pobresa cristiana? Poso el meu cor en Déu i estic desconnectat, interiorment, de tota la resta? Estic disposat a renunciar, per a servir millor Déu, de les meves comoditats actuals, dels meus projectes personals, dels meus afectes legítims? Tinc coses supèrflues, realitzo despeses no necessàries o em deixo conquerir per l'ànsia del consumisme? Faig el possible per viure els moments de

descans i de vacances a la presència de Déu, recordant que sóc sempre i en tot lloc sacerdot, també en aquells moments?

10. «Perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos» (Mt 11,25)

Hi ha en la meua vida pecats de supèrbia: dificultats interiors, susceptibilitat, irritació, resistència a perdonar, tendència al desànim, etc.? ¿Demano a Déu la virtut de la humilitat?

11. «A l'instant en va sortir sang i aigua» (Jn 19,34)

Tinc la convicció que, en actuar «en la persona de Crist» estic directament compromès amb el mateix cos de Crist, l'Església? Puc afirmar sincerament que estimo l'Església i que serveixo amb alegria el seu creixement, les seves causes, cadascun dels seus membres, tota la humanitat?

12. «Tu ets Pere» (Mt 16,18)

Nihil sine Episcopo 'no res sense el bisbe', deia sant Ignasi d'Antioquia: són aquestes paraules la base del meu ministeri sacerdotal? He rebut dòcilment ordres, consells o correccions del meu Ordinari? Prego especialment pel Sant Pare, en plena unió amb els seus ensenyaments i intencions?

13. «Estimeu-vos els uns als altres» (Jn 13,34)

He viscut amb diligència la caritat en tractar amb els meus germans sacerdots o, al contrari, m'he desinteressat d'ells per egoisme, apatia o indiferència? He criticat els meus germans en el sacerdoci? He estat al costat dels qui pateixen per malaltia física o dolor moral? ¿Visc la fraternitat amb la finalitat que ningú no estigui sol? ¿Tracto a tots els meus germans sacerdots i també els fidels laics amb la mateixa caritat i paciència de Crist?

14. «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6)

Conec en profunditat els ensenyaments de l'Església? Els assimilo i els transmeto fidelment? Sóc conscient que ensenyar el que no es correspon amb el Magisteri, tant el que sigui solemne com el que sigui ordinari, constitueix un greu abús, que perjudica les ànimes?

15. «Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11)

L'anunci de la paraula de Déu ¿conduïx els fidels als sagraments? Em confesso amb regularitat i amb freqüència, d'acord amb el meu estat i les coses santes que tracto? ¿Celebro amb generositat el sagrament de la reconciliació? Estic àmpliament disponible a la direcció espiritual dels fidels dedicant un temps específic? ¿Preparo amb cura la predicació i la catequesi? ¿Predico amb zel i amb amor de Déu?

16. «Va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús» (Mc 3,13)

Estic atent a descobrir les llavors de vocació al sacerdoci i a la vida consagrada? Em preocupo de difondre entre tots els fidels una consciència més gran de la crida

universal a la santedat? Demano als fidels que preguin per les vocacions i per la santificació del clergat?

17. *«El Fill de l'home [...] no ha vingut a ser servit, sinó a servir» (Mt 20,28)*

He procurat donar-me als altres en la vida quotidiana, servint evangèlicament? Manifesto la caritat del Senyor també amb les obres? Veig en la Creu la presència de Jesucrist i el triomf de l'amor? Poso en la meua vida diària l'esperit de servei? Considero l'exercici de l'autoritat vinculada a l'ofici també una forma imprescindible de servei?

18. *«Tinc set» (Jn 19,28)*

He pregat i m'he sacrificat de veritat i amb generositat per les ànimes que Déu m'ha confiat? Compleixo els meus deures pastorals? Tinc també sol·licitud envers les ànimes dels fidels difunts?

19. *«Aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teua mare» (Jn 19,26-27)*

Recorro ple d'esperança a la Mare de Déu, Mare dels sacerdots, per estimar i fer estimar més el seu Fill Jesús? Conreo la pietat mariana? Reservo un espai cada jornada per a resar el sant rosari? Recorro a la seva maternal intercessió en la lluita contra el dimoni, la concupiscència i la mundanitat?

20. *«Pare, a les teves mans confio el meu esperit» (Lc 23,46)*

Sóc sol·lícit a assistir i administrar els sagraments als moribunds? Considero en la meua meditació personal, en la catequesi i en la predicació ordinària la doctrina de l'Església sobre els darrers moments d'una persona? Demano la gràcia de la perseverança final i convido els fidels a fer el mateix? Ofereixo sovint i amb devoció els sufragis per les ànimes dels difunts?